

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

המלחמות ד'רש"ו ג'ים ולאומים יהגו, "סכסכתו מצרים במצרים": מעשה עם אפגניסטן או מעשה אחר, מעשה עם פלפול והוראות מסוימות, רגש כזה או רגש של אחר - אבל בנוגע לבני ישראל "הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל"

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש חוה"מ סוכות
הי' תהא שנת סגולות בכל

שפב

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לזכרון

הצדקנית הרבנית מרת חנה עי"ה שניאורסאהן
בת הצדקנית הרבנית מרת רחל
ובת הרה"ג הרה"ח ר' מאיר שלמה

נפטרה ביום השבת קודש, ו' דעשי"ת, בעלות המנחה
שנת ה'תשכ"ה
- ת נ צ ב " ה -

אמו של כ"ק אדמו"ר מה"מ

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

ביקשתי ועוררתי עוה"פ ועוה"פ

בקשר עם המצב לאחרונה באה"ק תובב"א, הבאנו בזה צילום נדיר ומיוחד (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ בראשית (המשך דשמח"ת) ה'תשכ"ח, אודות השאלות והטענות שנתעוררו בזמנו על "מבצע תפילין" (נדפס בלקו"ש ח"ו ע' 271)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בראש הדף כתב כ"ק אד"ש מה"מ למניחים דשיחה זו: ??? ??? ??? הדברים – הוא כאילו היו **בחפזון דחה"צ ולא דשמח"ת**.

... בהיות שהגיעו אלי כמה שאלות ו"טענות" בנוגע לההתעוררות דמבצע תפילין, ובהיות אשר טענות אלו יכולים לפעול ח"ו חלישות באלו העוסקים בזה, לכן אף שאין דרכי להכנס בויוכחים, הנני בזה להשיב על השאלות.

שאלה א: מדוע נבחרה מכל התרי"ג מצות – מצות תפילין דוקא?

מענה: א) בתחילת ההתעוררות עד"ז, הדגשתי בפירושו שהטעם לההתעוררות במיוחד ע"ד מצות הנחת תפילין מיוסד הוא על דברי רז"ל (ברכות ו, א. ו"נ) "וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך כו' אלו תפילין שבראש". ומכיון, אשר דרישת השעה אז (בתחילת הזמן דמבצע תפילין) הייתה במיוחד שתפול עליהם אימתה ופחד כו', יראת עמי הארץ מפני בני"י, שלא ירעו ח"ו לישראל, לכן עוררתי אודות מצוה זו. וכאמור, נימוק זה הדגשתי בפירושו מיד בתחילת ההתעוררות, ובמילא, לפלא, השאלה עד"ז.

וליותר ביאור:

כל מצוה ומצוה, נוסף על עיקב ענינה שהיא ציווי הקב"ה (וצריך לקיימה מצד קבלת עול מלכות שמים, וכנוסח ברכת המצות ברוך כו' מלך העולם כו' וציונו כו'), יש בה גם סגולה מיוחדת. וכאשר אדם זקוק לאיזה ענין במיוחד, מחפש הוא ומשתדל הוא ביותר באותה המצוה שיש בה סגולה זו הזקוקה לו.

ואת"ל, הרי מפורש הוא בחז"ל (פסחים ה, סע"א. ו"נ): האומר סלע זו לצדקה בשביל שיחי' בני כו' הרי זה צדיק גמור. ולכאורה למה פרט במחז"ל זה – המצוה והול"ל האומר אקיים מצוה זו בשביל כו', ולמה נקט מצות צדקה דוקא? – אין לומר שרק במצות צדקה האומר בשביל כו' ה"ז צד"ג (כיון שלהעני אין נפק"מ) – כדמוכח ברש"י ותוס' שמשווה זה לכל המצוות.

אלא מכיון שרוצה הוא "שיחי' בני", משתדל הוא באותה המצוה שיש בה סגולה זו, שבמצות צדקה אמרו רז"ל (תנחומא משפטים טו): אמר הקב"ה, נפשו של עני היתה מפרכסת לצאת מן הרעב ונתת לו פרנסה והחיתת אותו כו' למחר בנך או בתך באין לידי חולי ולידי מיתה כו' ומציל אני אותם מן המיתה כו', ולכן כשרוצה שיחי' בנו, בחר בקיום מצות הצדקה.

וכ"ה בנדו"ד, מכיון שהזקקו במיוחד לפעול על עמי הארץ שייראו מישראל, לכן בקשתי ועוררתי ועוררתי עוה"פ ועוה"פ על ההשתדלות לזכות את ישראל במצות תפילין, כי הובטחנו שע"י קיום מצוה זו יהי "יראו ממך".

נשיא הדור - משיח שבדור

משיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא • ולא תהי' לי שום תרעומת אם יפרשו שנשיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות – שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו! • אומרים ליהודי: עליך לדעת את גודל האחריות והזכות שיש לך, ובמילא, אינך יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, ואח"כ ללכת לטייל!... מה זאת אומרת ללכת לטייל? הרי צריכים להביא את משיח בפועל למטה מעשרה טפחים!! • קטעים משיחות ליל שמחת-תורה - לפני הקפות, ה'תשמ"ו – תרגום חפשי, בלתי מוגה* הנחה: "ועד הנחות התמימים". תרגום: מערכת "יחי המלך"

וכאשר השליח מנצל את עשר כחותיו ב"קב שלו" במילוי שליחותו בפועל (כנ"ל), מתגלה הענין ד"משיח" (הגימטריא של "שליח" בצירוף עשר כחות), ומתגלה איך הוא בדומה להמשלח ("מה אתם בני ברית כו'") עד שנעשה דבר אחד עם המשלח (שלוחו של אדם כמותו) – עם נשיא דורנו, שהוא משיח ("ער איז משיח"), עם כל הפירושים שבמשיח: א) מלשון משוח, ב) נבחר, ג) מנהיג ורועה ישראל. עד שמשיח הוא הפירוש הפשוט בנשיא.

ולא תהי' לי שום תרעומת ("איך וועל קיין פאריבל ניט האבן") אם יפרשו שנשיא דורנו הוא משיח צדקנו כפשוטו, כי זוהי אכן המציאות – שנשיא דורנו הי' משיח בדורו והוא משיח בדורנו!

א. מובא בספרי גימטריאות, ש"שליח" בצירוף עשר הוא בגימטריא "משיח". והביאור בזה:

לכל לראש השליח צריך להיות ראוי לשם שליח, עליו להדמות למשלח – כמאמר חז"ל "מה אתם בני ברית אף שלוחכם בני ברית"¹.

אח"כ נדרש שהמשלח ימנה אותו בתור שליח בפועל, ע"י שטר הרשאה או בדיבור וכיו"ב, שבאופן כזה הוא הופך להיות שליח.

כל זה עדיין לפני עבודתו בפועל במילוי שליחותו. לאחר מכן צריך השליח למלאות את שליחותו בפועל, ע"י שמנצל עשר כחותיו, שזהו ה"קב שלו"².

ב. ובנוגע לדורנו זה: כל אחד שנוולד בדור זה – נולד שליח של נשיא דורנו, אשר הוא הנשיא דכל אנשי הדור!

ע' 18, קכב ע' 16-17, קלב ע' 18, קנט ע' 18, קעו ע' 15. (1) קידושין מא, ב. וראה לקו"ת ויקרא א, ג. (2) ב"מ לח, א.

(* שיחה זו הוגהה לאחמ"כ ע"י כ"ק אד"ש מה"מ (באידיש) ונדפסה בלקו"ש חכ"ט ע' 370. צילומים נדירים מההגהה של שיחה זו נדפסו בגליונות "יחי המלך": קכא

ג. ולא לו ששואלים שאלות וכו' – ישנו לכך הסבר פשוט: ידוע שנשיא הדור הוא משה רבינו שבדור, "אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא"³, וניתירה מזו, כל ת"ח נקרא "משה"⁴, כמאחז"ל "משה שפיר קאמרת"⁵, והיות שמשה רבינו "גואל ראשון הוא גואל אחרון"⁶ – משיח צדקנו, במילא יוצא שכל נשיא בדורו (משה שבדור), הוא משיח צדקנו שבדורו (גואל אחרון). וכמבואר בכ"מ⁷ שנשיא הדור – עד לנשיא הדור בדורנו זה – הוא בחי' יחידה הכללית של הדור, שיחידה היא דרגתו של משיח⁸.

ועפ"ז מובן, שכאשר שליח של נשיא דורנו מנצל את עשר כחותיו כדי למלאות את שליחותו בפועל – מתגלה אז הענין ד"משיח".

ד. טוען הוא שזה יותר מדי בשבילו, אין ביכולתו לקלוט ולסבול תואר כזה ("משיח")...

אומרים לו: אין זמן להמתין עד שתקלוט את זה, אם הנך רוצה תפרש את המלה "משיח" כפי הפירושים האחרים שבזה: מושח, רועה ישראל, מנהיג וכיו"ב,

אבל העיקר – עליך לדעת שבהיותך יהודי בדור זה, הנך שליח של נשיא דורנו שהוא הנשיא דכל אנשי הדור, ובמילא עליך לצאת ולקיים עם כל עשר כחותיך את השליחות שהטיל עליך נשיא הדור: להפיץ יהדות ותורה ומצוות בכל מקום ומקום, כולל גם – לילך

בשמח"ת לשמח יהודים במקומות אחרים, ושם לדבר אודות כל התרי"ג מצוות והלכות שבתורה, כולל כפשוט – שצריך להאמין בביאת המשיח, כפסק הרמב"ם בסוף הל"ט⁹ מלכים ומלחמותי ומלך המשיח¹⁰, ופוסק שם¹¹ שמשיח הוא בשר ודם הנמצא בגוף גשמי בעולם הזה הגשמי, ושהאמונה בביאת המשיח אינה פרט אחד בתורה, אלא כל הספרים מלאים בדבר זה!¹²

ועי"ז שהשליח מקיים את שליחותו עם כל עשר כחותיו – מתגלה "משיח", החל מ"משיח" שבו (יחידה שבנשמתו), עד ליחידה הכללית.

ה. יכול יהודי לטעון: איזו שייכות יש לו עם ענין כה נעלה כמשיח, עד כדי כך (שאומרים לו) שבכחו לגלות את משיח עי"ז שימלא שליחותו עם עשר כחותיו?

הנה, אפשר להסביר ענין זה לכאור"א:

כשם שישנו המשה רבינו שבכל דור, נשיא הדור, כך גם נמשך בפרטיות בכאור"א שיש בו את המשה שבקרבנו, כפי שאדמו"ר הזקן מבאר בספר התניא¹³ שלכל אחד ואחת מישראל יש בחי' משה שבקרבו, וזה נמצא בו באופן פנימי, עד שפועל בו שיראת ה' תהי' "מילתא זוטרת"¹⁴.

וכשם שזה בנוגע למשה רבינו, גואל ראשון, כן הוא גם בנוגע למשיח – גואל

גם השימוש בטלפון וכיו"ב, היא – "לשם שמים"²¹. ומכיון שכן, בודאי צריכים לנצל מכשירים אלו לעניני קדושה ממש.

ובנדוד"ד – "שמחת בית השואבה" ו"הקהל" – לנצל מכשירים אלו כדי להגיע גם ליהודי שנמצא בקצוי תבל, "חוצה", בגשמיות, ועאכו"כ ברוחניות (אם יש עדיין, ח"ו, מציאות כזו – לאחרי העבודה דחודש אלול, ח"ו אלול, ימי הסליחות, ר"ה, עשי"ת, יוהכ"פ, ד' הימים שבין יוהכ"פ לסוכות, עד לג' ימים ראשונים דחג הסוכות, לאחרי כל ה"שטורעם" בעניני שמחת בית השואבה והקהל).

ועד שפועלים את הענין ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף" אצל כל ישראל – "יחד שבטי ישראל", כאמור, בכחו של נשיא הדור, "ויהי בישראל מלך", שמאחד את כל אלו שהוא מלך ונשיא עליהם, באופן שנעשים מציאות אחת – "הנשיא הוא הכל"²².

ג. והמעשה הוא העיקר – הצלחה ב"שמחת בית השואבה" מתוך שמחה הכי גדולה, והצלחה הכי מופלגה בתקיעה בחוצרות של זהב, ובשניהם, באופן שפועלים בכל קצוי תבל.

ועוד – והוא העיקר – שעיי"ז זוכים בקרוב ממש לקיום מצות הקהל כפשוטה:

ידוע ש"תכלית השלימות . . של ימות המשיח . . תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות" (כמבואר בתניא²³, ובאריכות יותר – בדרושי אדמו"ר האמצעי²⁴, האושפיזא דלילה זה), "כמו אדם שיש לו תיבה מליאה אבנים טובות ומרגליות כו", אלא ש"הם סגורים בתיבה"²⁵, ולעתיד – בקרוב ממש – פותחים את התיבה ומתגלים כל הענינים כו'.

אמנם, הענין ד"מעשינו ועבודתנו" הו"ע כללי ביחס לכללות הזמן דימות המשיח, ונוסף לזה, ובפרטיות יותר, ישנו גם הענין ד"מדה כנגד מדה"²⁶, היינו, שפועלה בענין מסויים ממחרת ומקרבת קיום ענין זה בשלימותו, לעתיד לבוא.

ובנוגע לענינו, הרי, ע"י הפעולה ד"הקהל את העם האנשים והנשים והטף" בכל ה"שטורעם", עד שפועלים בכל קצוי תבל – מתנהג גם הקב"ה ב"מדה כנגד מדה", "מידו המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה"²⁷, להקהיל את כל בני", "הקהל את העם האנשים והנשים והטף", לבית המקדש, "מקדש אדני-י כוננו ידך"²⁸, לשמוע קריאת הפרשיות ממלך המשיח, ובאופן שפועל "ליראה את ה' אלקיכם כל הימים" בתכלית השלימות, עד שנעשים מציאות אחת – "ישראל וקוב"ה כולא חד"²⁹.

וכן תהי' לנו – במהרה בימינו ממש, "לא עיכבן המקום כהרף עין"³⁰, בפועל ממש, למטה מעשרה טפחים, אמן כן יהי רצון.

(משיחת ליל ד' דחג הסוכות ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

21) אבות פ"ב מי"ב. רמב"ם הל' דעות ספ"ג.
22) פרש"י חוקת כא, כא.
23) ריש פל"ז.
24) ראה פירוש המילות (מהדו"ב) פקניו. ועוד.
25) לקו"ת דברים א, ב. סה"מ תרכ"ז ס"ע תלג ואילך. ועוד.
26) סנהדרין צ, סע"א. וראה סוטה ת, ב ואילך.
27) ברכה ג' דברהמ"ז.
28) בשלח טו, יז ובפרש"י.
29) ראה זח"ג עג, א.
30) ממילתא ופרש"י בא יב, מא. ועוד.

3) ראה תקו"ז תס"ט (קייב, א). ב"ר פנ"ו, ז. וראה בהנשמך בהערה 7.
4) תו"א יתרו סח, ג.
5) שבת קא, ב. וראה חולין צג, א ובפרש"י.
6) ראה שמו"ד פ"ב, ד. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים.
7) ראה ד"ה פדה בשלום (בשע"ת לאדהאמ"צ) פ"ב.
8) רמ"ז לזח"ג רס, ב (נדפס במק"מ קצ, ב). ל"ת להאריז"ל בראשית עה"פ ויתהלך חנוך.
9) כ"ה בהכותרת לפרקים י"א וי"ב דה"ל מלכים בדפוס ויניצאה רפד. שי.
10) פ"א.
11) ה"ד.
12) שם ה"ב.
13) פמ"ב. וראה תקו"ז שם. אגה"ק בסוף הביאור לסי' ז"ך.
14) ברכות לג, ב (ע"פ עין יעקב). ועד"ז במגילה כה, א.

של הפצה עד למקום ה"חוצה"¹⁰.

ואם הדברים אמורים בנוגע ל"מעיינות" דפנימיות התורה – בנוגע להלכה כפשוטה, כבנדוד¹¹, "תוקעין בחוצרות... כדי להקהיל את העם", על אחת כמה וכמה שצריך להיות הפירסום וההפצה גם ב"חוצה", ואין צורך בציווי מיוחד או עידוד מיוחד (שעי"ז פועלים ביאת משיח צדקנו), שכן, מצד הציווי "ואהבת לרעך כמוך"¹¹, "כלל גדול בתורה"¹², חייבים לפרסם "דבר ה' זו הלכה" לכל יהודי שיכולים להגיע אליו, גם אם מקומו ב"חוצה".

ולמעשה, שבענין זה יש מעלה יתירה בלילה זה, מוצאי שבת – כי, ע"י "כלי זמר" ו"חוצרות", שמתחילים להשתמש בהם בלילה זה, מגיע הקול ("ד"שמחת בית השואבה" וההכרזה "הקהל") גם למרחוק – "חוצה".

זאת ועוד:

מכיון שבימינו אלו יכולים להשתמש (החל ממוצאי שבת) גם בטלפון ורדיו – יכולים לפעול ב"שמחת בית השואבה" ו"הקהל" אפילו במקום הכי רחוק בגשמיים, חוצה שאין מחוץ הימנו, בכל העולם כולו¹³.

וכמדובר כמ"פ אודות השימוש במכשירים אלו לעניני קדושה – במכ"ש וק"ו מהשימוש בהם עבור עניני העולם.

ובפשטות:

ידע אינש בנפשי שמיד לאחר הבלדה¹⁴ ממחר להתקשר בטלפון לסוחר שנמצא בקצווי תבל כדי להרויח שוה פרוטה (שיכול לקנות בה חיי נפשו¹⁵), באמרו, ש"צל" ממשאו ומתנו באמונה¹⁶, ובמילא, מכיון שיכול לטלפן מעבר לים עבור משאו ומתנו, היתכן שיאחד את ההתעסקות ב"משאו ומתנו באמונה"!

על כך אמרים לו: משא ומתן של יהודי הוא באופן ש"מאמין בחי העולמים וזורע"¹⁷, היינו, שגם כאשר הולך לזרוע שדהו – מכיון שנסתיימה שנת השמיטה, ומתחיל הסדר ד"ש¹⁸ שנים תזרע שדך ושש שנים תזמור כרמך¹⁹ – הרי, הסיבה היחידה ש"זורע", היא, להיותו חודר באמונה בחי העולמים²⁰.

ופשוט, שהתעסקותו בזריעה, ועד"ז בשאר עניני העולם, "משאו ומתנו באמונה", כולל

(10) ראה לקו"ש חט"ז ע' 282 ואילך. ועוד.

(15) ראה תניא פל"ז (מת, סע"ב).

(11) קדושים יט, יח.

(16) יומא פו, א. רמב"ם הל' דעות ספ"ה. שו"ע

(12) תו"כ ופרש"י עה"פ.

אדה"ז או"ח סקנ"ו ס"ב.

(13) שהרי גלי האויר מתפשטים בכל העולם כולו, ועולה גם השמימה, עד ללבנה, ולמעלה יותר כו', ומזה מובן גם בנוגע לרוחניות הענינים, ואדרבה – "עשתלשו מהן" (לשון אדה"ז בתניא רפ"ג), תחילה ברוחניות, ומזה נשתלשל גם בגשמיים.

(17) ירושלמי – הובא בתוד"ה אמונת – שבת לא,

א.

(18) בהר כה, ג.

(19) שהרי אינו יכול לעזוב שדהו וכרמו – היפך הענין ד"לא תוהו בראה לשבת יצרה" (ישעי"ה מה, יח), כפשטות הענינים. וגם מצד פנימיות הענינים – צ"ל הענין דעבודת הבוראים בשדה וכרם כו'.

(20) ראה לקו"ש חט"ז ע' 370. וש"נ.

ראשון הוא גואל אחרון:

כשם שהנשיא הוא בחי' יחידה הכללית – משיח – של הדור, אשר בדורנו הוא נשיא דורנו, כך יש לכל יהודי בחי' היחידה שבנפש.

וכמאמר חז"ל¹⁵ בנוגע לכל נשמה: "חמשה שמות נקראו לה, נפש רוח נשמה חי' יחידה", זאת-אומרת שלכל יהודי יש בחי' יחידה שבנשמתו, ולא רק בנשמה שלו כפי שהיא למעלה, אלא גם כפי שיוודת בגוף, וכמובן בפשטות שבכל בוקר הקב"ה מחזיר לו את נשמתו – "נשמה שנתת בי"¹⁶ – בכל חמשת הדרגות, כולל בחי' היחידה.

וע"פ הנ"ל שיחידה היא בחי' משיח, נמצא שלכל יהודי יש בחי' משיח (יחידה) שבו.

[. .] וכמבואר בספר מאור עינים¹⁷ (מר' נחום מטשרנוביל, תלמיד הבעש"ט והמגיד), שלכל יהודי יש ניצוץ משיח בנשמתו. ובלשון הקבלה¹⁸ בחי' היחידה שישנה בכל נשמה (כנ"ל), היא הניצוץ קטן, ניצוץ נברא, שהיא דבר אחד – "יחידה לייחדך"¹⁹ – עם הניצוץ בורא.

והנה, תפקידו של כל יהודי הוא לגלות את בחי' היחידה – ניצוץ משיח – שבקרבו, ועי"ז לגלות את בחי' היחידה הכללית, משיח צדקנו.

והרי הדברים קל-וחומר: אם בנוגע לכל עניני העולם ישנו הכלל ש"כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אחד לבטלה"²⁰, עאכור"כ שכן הוא בנוגע לבחי' יחידה – ניצוץ משיח – שישנו בכל נשמה יהודית, שאינו

(15) ב"ר פ"ד, ט. דב"ר פ"ב, לו. בכמה מקומות (ודפוסים) הוא בשינוי סדר. אבל כ"ה בע"ח שמ"ב בתחלתו. שער הגלגלים בתחלתו. ובכ"מ.

(16) ברכת אלקי נשמה.

(17) ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

לבטלה ח"ו, אלא ישנה בזה תועלת וכוונה.

ובפשטות: כאשר נתנו לך בחי' יחידה, ניצוץ משיח, הרי זה לא כדי שהניצוץ יישן" אצלך ח"ו, אלא עליוך "להבעיר" אותו ("אויפפלאקערן"), עד שע"ז תגלה את בחי' יחידה הכללית, משיח צדקנו.

וזאת תפעל עי"ז שתמלא את שליחותך בכל עשר כחותיך, החל מהעבודה עם עצמך, ובנוסף לזה להפיץ אלוקות בחלקך בעולם, עד בכל העולם – לגלות את בחי' היחידה (ניצוץ משיח) בכל יהודי שאתה פוגש ולגלות את האלוקות שנמצאת בכל נברא ונברא, עד שע"ז תגלה בעולם את בחי' היחידה הכללית – משיח שבדורנו, נשיא דורנו.

עפ"ז מובן הענין מה ש"שליח" בצירוף עשר – כנגד עשר כחות הנפש – הוא "משיח", כי עי"ז שכל יהודי בדורנו (שכאו"א הוא שליח של נשיא דורנו) מנצל את עשר כחותיו וממלא את שליחותו בעולם, הוא מגלה את בחי' היחידה שבו, הניצוץ משיח, ובחי' היחידה של יהודים אחרים, עד שע"ז הוא מגלה את משיח (בחי' יחידה הכללית) בכל העולם כולו.

ז. [. .] וכשם שניצוץ אש בפשטות אינו "גחלים עוממות" אלא אש חי', וכאשר מסיטים אותו אפי' פעם אחת לקוצים וכיו"ב, ללא דבר המונע בינתיים, הרי טבע הניצוץ הוא שמדליק את כל הקוצים והם נשרפים לגמרי,

עד"ז בנמשל בפשטות: בכוחו של הניצוץ משיח שבכאו"א (בחי' יחידה שבנשמתו) להדליק את הקוצים של הגלות – ובלשון

(18) ראה ע"ח שער דרושי אבי"ע. הובא בלקו"ת ראה כז, א. ועוד.

(19) פיוט דהושענות (יום ג').

(20) שבת עז, ב.

להשתמש בטלפון ורדיו עבור שמחת ביה”ש ו”הקהל”

א. בקשר ובשייכות לעניני “שמחת בית השואבה” ו”הקהל”:

גם לאחר הפעולה ב”שמחת בית השואבה” ו”הקהל” במשך ג’ ימים שלפנ”ז, בכל ה”שטורעם”, עד ש”לא טעמנו טעם שינה”¹, היינו, ששוכחים שיש **טעם** בשינה, ובמילא, לא יתכן שיפסיק באמצע ההתעסקות בענין הכי טוב ונעים, כמו “שמחת בית השואבה” ו”הקהל”, כדי לישון, מכיון שאינו מרגיש טעם בשינה – הרי, בלילה זה צריך להיות עילוי והוספה באין-ערוך, **סדר חדש לגמרי**, הן בנוגע ל”שמחת בית השואבה” – ע”י כלי זמר (“החליל”), והן בנוגע ל”הקהל” – “תוקעין בחצוצרות . . . כדי להקהיל את העם, כנ”ל בארוכה.²

וכל זה – באופן שעושה זאת מצד **טבעו**, בהתאם לטבע בריאתו ש”לא בראו אלא לכבודו” (כנ”ל³), ובמילא, כשבא הזמן ד”שמחת בית השואבה” ו”הקהל”, הרי, מצד **טבע גופו**⁴ הולך ורץ לעסוק בענינים אלו,

כולל גם בנוגע למוצאי שבת זה: “שמחת בית השואבה” – ע”י כלי זמר, ו”הקהל” – ע”י שנוטל חצוצרה של זהב, ותוקע ומריע ותוקע, ומכריז בכחו של המשלח, הקב”ה, “דבר ה’ זו הלכה”⁵ – **”הקשיבו יהודים! נמצאים עכשיו בזמן סגולה שבו צ”ל ”הקהל את העם האנשים והנשים והטף . . . ליראה את ה’ אלקיכם כל הימים!”**

ובפשטות – שכאו”א יכול, בכחו של הקב”ה, לפעול את הענין ד”ליראה את ה’ אלקיכם כל הימים”, בנוגע להזולת, ועאכו”כ בנוגע לעצמו, או בסדר הפוך, שהרי, ישנם כאלו שנקל להם לפעול “ליראה את ה’” על הזולת מאשר על עצמם... ויבוא הענין מכל מקום, מלמעלה למטה או מלמטה למעלה, העיקר שיומשך במעשה בפועל, “המעשה הוא העיקר”⁶.

ב. ויש להוסיף, שבנוגע לכל האמור לעיל יש הוראה ונתנית-כח מיוחדת **ממשה רבינו שבדורנו**⁷ – כ”ק מו”ח אדמו”ר נשיא דורנו:

נשיא דורנו, משה רבינו שבדורנו⁸, דורש ותובע לעסוק בהפצת התורה והיהדות בכל מקום ומקום, עד כדי כך, שאפילו בנוגע ל”מעיינות” דפנימיות התורה, דורש ותובע נשיא דורנו ש”יפוצו מעיינותיך חוצה”, היינו, שאפילו ה”מעיינות” עצמם⁹ צריכים להתפשט באופן

(7) נוסף על הנתנית-כח דמשה רבינו כאושפיזא דלילה זה, שענינו מודגש גם בשיעור חומש היומי, “וזאת הברכה אשר בך משה גו”, “וייה בישורון מלך”, כנ”ל בארוכה.
(8) ראה תקו”ז תס”ט (קרב, רע”א. קיד, רע”א). ב”ר פנ”ו, ז. ז. זח”ג רעג, א.
(9) לא רק הנהר, כולל גם “רחובות הנהר”, דאדמו”ר האמצעי, האושפיזא דלילה זה, אלא גם ה”מעייין” עצמו.

(1) סוכה נג, א.
(2) “תוועדיות” תשמ”ח ה”א ע’ 219 ס”ה ואילך.
(3) שם ע’ 231 ס”ח.
(4) ע”ד מארז”ל “אנא מחזק טיבו לראשי דכד הוה מטי מודים הוא כרע מנגרמי” (ירושלמי ברכות פ”ב סה”ד – הובא בתוד”ה עיון תפלה שבת קית, סע”ב. ועוד).
(5) שבת קלח, ב.
(6) אבות פ”א מי”ז.

ט. אע”פ שלא ברצוננו נצא מהגלות (כפתגם הידוע²⁶) – אבל אין זה פוטר מהחיוב וההכרח לצעוק, ולפעול שגם אחרים יצעקו, שרוצים כבר את משיח – “את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח”, ובשבת וביו”ט ארבע פעמים ביום – “ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים”!

ומוכן שכאשר יהודי אומר זאת בתפלה, ובפרט עוד בתפלת העמידה שבה עומד כעבדא קמי מרי²⁷ – בודאי מתכוון לכך באמת, ובודאי אינו רוצה לדחות זאת לזמן מאוחר יותר, שהרי אם הוא לא טיפש אינו רוצה לדחות (“אפלייגן”) דבר טוב אפילו לא לחצי שעה, אפילו לא לרגע אחד!

ועי”ז גופא, שמאמינים וצועקים באמת שרוצים את משיח – זה גופא ימהר ביאתו.

יו”ד. והיות שהחדירו (“אריינגעגעבן”) ביהודי את בחי’ היחידה, ניצוץ משיח, וביחד עם זה נתנו לו את השליחות הנ”ל להשתמש בזה עם עשר כחותיו, הרי בודאי נתנו לו גם את הכחות כדי לקיים ולפעול זאת –

במילא אומרים ליהודי: עליך לדעת את גודל האחריות והזכות שיש לך, שלכן אינך יכול לחשוב לעצמך שאכן יש לך בחי’ יחידה, ניצוץ משיח, ואח”כ ללכת לטייל!... – מה זאת אומרת ללכת לטייל? הרי צריכים להביא (“אראפברענגען”) את משיח בפועל למטה מעשרה טפחים!!

לטייל ולכו לעתיד לבוא . . . אבל עכשיו יש לעשות את העבודה בפועל, כנ”ל בארוכה.

(25) ראה “קול קורא” לכ”ק אדמו”ר מהוריי”צ ב”הקריאה והקדושה” סיון תשי”א. אג”ק שלו ח”ה, ססז.
(26) סה”מ תרפ”ז ע’ קצו. סה”מ קונטרסים ח”א קעה, ב. לקו”ד ח”ד תרצא, ב.
(27) שבת י, א.

(21) ל’ הכתוב – משפטים כב, ה.
(22) ח”א קנט, ב.
(23) ראה מגילה כט, א. זח”א קכ, ב. זח”ג ד, ב. סו, סע”א. עה, סע”א. צ, ב. קצ”ז. ב. ועוד.
(24) שה”ש ב, ט.

בזמן פראי מתאים לדבר ”דיבורים פראיים”

הנחה: ”ועד הנחות התמימים”. תרגום ועריכה: מערכת ”יהי המלך”*

א. ישנו** דין בשולחן ערוך אורח חיים¹, אשר תוכנו הוא, שכאשר יהודי מחליט **החלטה** טובה נותנים לו את השכר מלמעלה עוד קודם קיום ההחלטה בפועל, כי יודעים שהוא בודאי יקיים את ההחלטה.

ובענינו: כיון ש”גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה”², הרי כאשר מחליטים על-כך עכשיו – יכול משיח לבוא עוד קודם שיתחילו לומר תהילים, ויתירה מזו, לפני שיעשו הבדלה!

ומדוע צריכים ”לפספס” ח”ו את ההזדמנות – כאשר אפשר מיד עכשיו להכריע ”את עצמו וכל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה”³!

ולכן, מכריזים מיד את ההחלטה טובה (ע”ד נתינת הצדקה), ובודאי שהיא מתקבלת ע”י כל השומעים כאן שנמצאים בבית שמגדלין בו תורה ומגדלין בו תפלה⁴, היכן שנשיא דורנו ה’ במשך עשר שנים בחיים חיותו בעלמא דין, נשמה בגוף, ובמילא ניתנת האפשרות שיוכלו לקבל את השכר מלמעלה בהקדם הכי אפשרי – קודם אמירת תהילים וקודם אכילת סעודת מלוה מלכה, סעודתא דדוד מלכא משיחא, ויתירה מזו, לפני עשיית הבדלה (של אלו שעדיין לא עשו) –

שמשיח בא בפועל, וכהדין הנ”ל בשו”ע שאין כוונתו לזמן דלעתיד-לבוא, אלא (עכשיו) בפועל ממש.

ב. ישנם הטוענים שאלו הם ”דיבורים פראיים” (ווילדע רייד)!!...

נמצאים לאחרי תפלת ערבית, ואומרים שמשיח יכול לבוא בשעתיים הקרובות!

מה”מ: א”כ, מדוע זקוקים לדבר עתה (עוד קודם הבדלה) על ענין הצדקה, כאשר החלוקה תתקיים רק לאחרי אמירת תהלים? וע”כ בא המענה בקטע שלפנינו.

- 1) סו”ס תקעא. וראה ב”י לטואר”ח שם.
- 2) ב”ב י, א. וראה תניא פל”ז.
- 3) רמב”ם הל’ תשובה פ”ג ה”ד.
- 4) ראה מגילה כז, א: בית גדול . . שמגדלין בו תורה . . תפלה.

(* מובאת בעריכה מחודשת עם מראי-מקומות בשולחן-הגליון.

) **הערות המו”ל: לפנ”ז בהשיחה דובר ע”ד פעולת הצדקה בהושענא רבה בשייכות לנאולה העתידה כו’, ומאחר שהשיחה נאמרה במוצש”ק (לאחרי תפלת ערבית), אמר כ”ק אד”ש מה”מ שחלוקת השטרות לצדקה תתקיים מאוחר יותר לאחרי אמירת תהלים ולא מיד לאחרי שיחה זו (כנהוג בשנים שלפנ”ז, כשהי באמצע השבוע), מכיון שחלק מהקהל צריכים עוד לערוך הבדלה בבתיהם. ובהמשך לזה שאל כ”ק אד”ש

ב. על מה כן זקוקים להזהיר ”דבו צרי” – על ה”תרבות רעה בתוך ביתו של אדם”, שלא יהי ח”ץ ”אבשלום בנו”.

מה הי’ הענין אצל דוד? – כתוב בספר מלכים¹⁰ על אדוני’ (בנו של דוד) ש”לא עצבו אביו מימיו”, שלכן אח”כ המשיך בפעולתיו¹¹. דמכיון ש”לא עצבו אביו מימיו”, היו צריכים לחנכו באופן ש”לא עצבו אביו”, וכאשר וויתרו לו היתה אח”כ נתינת מקום, רחמנא ליצלן, שיהי ”דבו צרי”.

ורואים שהגמ’ מקשרת את-זה עם מלחמת גוג ומגוג, דלכאורה מה הקשר ביניהם – הרי זהו ציווי בפני עצמו? אעפ”כ מקשרים ענין זה למלחמת גוג ומגוג, ודוקא רשב”י מקשר זאת, ודבריו אלה נכתבו בתחילת כל התורה שבעל-פה במסכת שנקראת בשם ”ברכות”, ובה גופא בפרק הראשון של מס’ ברכות!

וזהו המדובר לעיל¹² עם כל ה”שטורעם” בנוגע לחינוך ילדי ישראל!

ומה שישנו ”דגשו גוים ולאומים יהגו”, יודעים בני ישראל שזהו ”דיק” מכיון ש”יושב בשמים ישחק ה’ ילעג למו” – לא זו בלבד שהקב”ה מבטל זאת, אלא הוא עוד עושה זאת באופן של לעג ושחוק כשם שלועגים מטיפשות (”פון א נארישקייט”) – היתכן שעושים בכלל דבר שכזה...

הרי ”הנוגע בכס (בבנ”י) נוגע בבבת עינו (של הקב”ה)”¹³!

ג. וזהו גם מה שרשב”י כאשר מדבר¹⁴ ע”ד המאורעות שיקרו בכל שנה ושנה בשבע השנים שבסופן יבוא משיח צדקנו, מסיים: ”בשביעית מלחמות במוצאי שביעית בן דוד בא” - דלכאורה, מהי הנחמה בזה שיהיו אז מלחמות? – אלא שאלו הם¹⁵ המלחמות ד”דגשו גוים ולאומים יהגו”, ”סכסכתי מצרים במצרים”: מעשה עם אפגניסטן או מעשה אחר, מעשה עם פלפול והוראות מסויימות, רגש כזה או רגש של אחר – אבל בנוגע לבני ישראל ”הנה לא ינום ולא ישן שומר ישראל”¹⁶, מכיון שיהודי – ישראל – מתקשר עם ”שומר ישראל”.

ואזי הוא רואה בגלוי ש”יושב בשמים ישחק ה’ ילעג למו”!

ומה שאומר לפנ”ז בפרק התהלים¹⁷ ”ננתקה את מוסרותימו” עם כל הענין כו’ – הרי הוא מסיים¹⁸: ”אשרי כל חוסי בו”.

(משיחת י”ד אייר, פסח שני ה’תש”מ - בלתי מוגה)

14 בסנהדרין צז, א. (מגילה יז, ב) הוא בסתם ברייתא, אבל כ”ה באוצר המדרשים (אייזנשטיין) ע’ תסא. וראה הערה הבאה

15 כ”מ ברור באוצר המדרשים שם (משא”כ בסנהדרין - ראה רש”י שם)

16 תהלים קכא, ד.

17 ב, ג.

18 שם, יב.

10 מ”א א, ו.

11 ראה שם, ה. מתנשא לאמר אני אמלך ומפרש הרד”ק שם שאדוני’ עשה כמעשה אבשלום (אחיו) שהי’ חושב גם כן למלך. וראה ההמשך במלכים שם.

12 דובר קודם לכן בהשיחה (שיחוק”ת ש”מ ח”ב ע’ 867 ס”ד ואלך) וכן בהתוועדות שלפנ”ז אודות הצורך לעסוק עם ילדי ישראל ועל מעלתם ש”הם המירוהו תחלה”.

13 זכרי’ ב, יב ובמצו”ד.

בנוגע למעשה עם אפגניסטן -

”יושב בשמים ישחק ה’ ילעג למו”!

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעריכת מערכת ”יחי המלך”*

א. הגמרא אומרת במסכת ברכות פרק ראשון¹: ”א”ר יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי קשה תרבות רעה בתוך ביתו של אדם יותר ממלחמת גוג ומגוג”.

כלומר - ישנו הענין דמלחמת גוג ומגוג אשר לכאורה היא צרה איומה לישראל (”א”ר געוואלדיקע צרה”), כמובא בסנהדרין² ובכ”מ, ועל-זה אומר רשב”י שישנה ר”ל צרה גרועה יותר והיא ”תרבות רעה בתוך ביתו של אדם”.

ממשיך רשב”י ומביא לכך רא”י מספר תהלים בתחלתו: . . .”שנאמר³ מזמור לדוד בברחו מפני אבשלום בנו וכתוב בתר”י ה’ מה רבו צרי רבים קמים עלי ואילו גבי מלחמת גוג ומגוג כתיב⁴ למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק ואילו מה רבו צרי לא כתיב”.

זאת-אומרת - דוקא על ”בברחו מפני אבשלום בנו” אומר דוד המלך ”מה רבו צרי”, משא”כ על הפסוק ”למה רגשו גוים ולאומים יהגו ריק” אינו אומר ”מה רבו צרי”, אלא אדרבה - ”יהגו ריק”, וכפירוש רש”י⁵ (ומפרשי הש”ס) שזהו ענין של ריק והבל אשר אין לו שום ממשות לגבי בני ישראל, ולכן אינו אומר על-כך ”מה רבו צרי”.

אמנם גוים מתקוטטים בינם לבין עצמם, ”רגשו גוים ולאומים יהגו”, ”סכסכתי מצרים במצרים”⁶, גוים ולאומים בינם לבין עצמם - אבל כאשר מגיעים לנקודת מבטו של היהודי על כהנ”ל, ישנו פס”ד בתורה שלגבי בני ישראל זהו ”ריק” - ומדוע? לא בגלל ”כחי ועוצם ידי”⁷ ח”ו אלא משום ש(כהמשך הפרק⁸): ”יושב בשמים ישחק ה’ ילעג למו”, במילא זה לא נוגע בבני ישראל (”דירט דאָס ניט אָן אידן”!)!

וחס-ושלום לומר על כך ”מה רבו צרי”, כיון שאין זה כלל ”צרי”, אלא הם משלים את עצמם (”ריידן זיך אײן”) בענינים שהם ”ריק” והבל, ואין בהם בפועל שום ממשות מכיון ש”עמנו א-ל”⁹!

(* הערת המו”ל: שיחה זו נאמרה בזמנו בקשר (גם) עם הפלישה הסובייטית לאפגניסטן והמתיחות הגדולה שהיתה בין ארה”ב לרוסיה דאז, והבאנו אותה כעת בקשר עם המצב שנוצר לאחרונה בעולם, ודברי צדיקים קיימים לעד.
1) ז, ב.
2) צז, ב.
3) תהלים ג, א.
4) שם ב, א.
5) ראה ברכות שם.
6) ישעיהו יט, ב.
7) עקב ח, יז.
8) תהלים שם, ד.
9) ישעיהו ח, י.

יתירה מזו - אומרים שהוא יכול לבוא בשעה הקרובה!

יתירה מזו - ”בשעתא חדא”⁵, בתזוזה אחת (”מיט איין קער”⁶)!...!

אך באמת הגלות עצמה היא הדבר הפראי (”גאָר אַ ווילדע זאַך”), כיון שאיזו שייכות יש ליהודים ולגלות?!

כמו-כן הזמן עצמו הוא זמן פראי (”אַ ווילדע צייט”), כש”החושך יכסה ארץ וערפל לאומים”⁷ - ובמילא, מתאים לדבר ”דיבורים פראיים”!

בנוסף לזה, מאי נפקא-מינה מה חושבים - האם זהו דבר פראי או לא, העיקר שמשיח בא ומוריד מיד למטה מעשרה טפחים - ”בשעתא חדא וברגעא חדא” - את הגאולה האמיתית והשלימה!

- למי איכפת אם זהו דבר פראי או לא, האם ישנה כאן שאלה או לא; העיקר ש”שכינתא (הנמצאת) בגלותא”⁸, ומשיח צדקנו ש”הוא מחולל מפשעינו וגו”⁹ עם כל יסוריו¹⁰ - יוצאים מהגלות בגאולה האמיתית והשלימה!

וכך גם בנוגע לכל אחד ואחת מישראל, כמ”ש¹¹ ”זאתם תלוקטו לאחד אחד בני ישראל” - ע”י הקב”ה בעצמו¹², ואזי יקויים הפסוק¹³ ”ושב ה’ אלוקיך את שבותך” - הקב”ה בעצמו עם משיח צדקנו ו”הקיצו ורננו שוכני עפר”¹⁴, עם כל יהודי וכל בני ישראל, יוצאים כולם מהגלות, באופן של קירוב הגאולה וזריזות הגאולה - ”זארו עם ענני שמיא”¹⁵, במהרה בימינו ממש, ברגע אחד, ועוד יותר מ”דגע כמימרא”,

כן יהי רצון בפועל, למטה מעשרה טפחים,

וימשיכו את כל הענינים של שמחה בארץ הקודש, בירושלים עיר הקודש, ובהר הקודש ובבית המקדש, ”ושמחת עולם על ראשם”¹⁶.

(תרגום חפשי משיחת ליל הושענה רבה ה’תשמ”ו - בלתי מוגה)

5) זח”א קכט, א ואילך. וראה לקו”ש ח”כ ע’ 86
6) ישעיהו כז, יב.
7) ראה פירוש נצבים ל, ג.
8) ראה סה”מ קונטרסים ח”ב שצו, ב. ח”ג ע’ קד.
9) ישעיהו ט, ב.
10) ראה מגילה כט, א. זח”א קכ, ב. זח”ג ד, ב. ועוד.
11) ישעיהו נג, ה.
12) ראה סנהדרין צח, א. זח”ב ריב, א. ועוד.
13) ישעיהו כז, יט.
14) ישעיהו כו, יט.
15) דניאל ז, יג. וראה סנהדרין שם.
16) ישעיהו לה, י. שם נא, יא.

